

SEMÍNSKÝ ZPRAVODAJ

2014 2

ROČNÍK IV.

ČÍSLO 2

ČERVEN 2014

Na úvod

Vážení spoluobčané,

dovolu, abych Vás v krátkosti seznámil, na jakých projektech pracuje obecní úřad.

Jeden z projektů, již v minulých číslech zmiňovaný, je odvodnění jižní části obce „Zájezdecký“, kde proběhlo vypracování mapových podkladů pro územní rozhodnutí. Dále jsou v jednání vyjadřovací studie a souhlasy majitelů pozemků.

Největší akcí pro příští rok je bezesporu příprava veškeré dokumentace pro dotační program na výměnu oken, kotle a zateplení mateřské školky.

Jsme jedni z mála v regionu, kteří topíme tuhými palivami, čímž znečišťujeme životní prostředí. Na základě této skutečnosti máme velkou šanci získat ze Státního fondu životního prostředí až devadesát procentní dotaci, což je při projektu o objemu bezmála tři miliony korun velice zajímavé.

Pro letošní rok již oslovujeme firmy pro výběrové řízení na opravu místní komunikace od Panchártků k Šimákovým, tato oprava proběhne v měsíci září 2014. Pardubický kraj nás na tuto akci podpoří neinvestiční dotací ve výši 100 000,- Kč.

Jsme rádi, že se podařilo splnit úkol z loňského roku a to vybudování částí místních komunikací za školou a na kopci, které nebylo možno z administrativních důvodů dokončit v loňském roce.

Pro radost našich nejmenších bylo instalováno nové dětské hřiště. I zde jsme byli podpořeni Pardubickým krajem z odboru cestovního ruchu dotací ve výši 75 000,-Kč.

Rád bych Vás touto cestou pozval na oslavy 140. výročí založení základní školy v Semíně,

které se budou konat dne 7. 6. 2014 a téměř v zápětí na oslavy 120. výročí založení Svazu dobrovolných hasičů v naší obci, které se uskuteční dne 21. 6. 2014 v areálu TJ Sokol Semín „Na Dolíku“. Souběžně s touto akcí proběhne na tomto místě odpoledne Dětský den.

Na oslavy jsou přizváni rovněž zástupci Pardubického kraje, s kterými máme tak dobrou spolupráci a kteří i na tyto akce přispěli.

S přáním hezkých dnů a dobré nálady

Jaroslav Trubač
starosta obce

(foto Miroslav Smolík)

Semínské škole je 140 let - nahlédnutí do historie

Historie školství, v podobě jak ho známe dnes, sahá až do období konce 18. století. V roce 1774 zavedla Marie Terezie v rámci své reformní činnosti také reformu školství a s tím i povinnou školní docházku. Jednotlivé obce, které neměly vlastní školu, byly „přiškoleny“ k jim nejbližšímu stávajícímu vzdělávacímu ústavu. Do té doby posílali venkovští rodiče své děti do školy podle svého uvážení, tedy většinou jen na zimu, když bylo doma méně práce.

Semínské děti navštěvovaly školu v sousedních Kladrubech. Zde stávala jednotřídní škola již v roce 1790. Původně se vyučovalo v prosté dřevěné budově, ale po krátké době byla škola přestěhována do bývalého obydlí královského správce hřebčína Karla Ferdinanda Nicolettiho v čísle 4, kde bylo také obydlí duchovního správce.

Spolu s kladrubskými a semínskými dětmi zde byly vyučovány děti ze Selmice a filiálního hřebčince Františkov. Do kladrubské školy chodili děti ze Semína až do roku 1874.

V roce 1872 padlo na zasedání semínské obecní rady velice zásadní rozhodnutí. Obec se rozhodla zřídit vlastní školu.

Bylo usneseno, že pro účely výuky bude propachtováno první patro domu pana Ignáce Slavíka a budou zde provedeny potřebné úpravy. Na tento „pacht“ si obec z přeloučské Záložny vypůjčila 200 zlatých.

Zároveň vyvstala nutnost novou školu obsadit pedagogy. Byl tedy vypsán konkurz. Kandidáty byli Jiří Vaníček ze Seletic, ten však ze zasedání brzy odešel, odmítnut obecní radou. Prvním kandidátem byl zvolen František Svoboda z Holic a náhradníkem Antonín Zárecký z Ronova.

V lednu roku 1874 se začalo učit u Slavíků, číslo 19, jak bylo dohodnuto. Pro snadnou orientaci upřesním, že se jedná o patrový dům u hlavní silnice, blízko dnešního parku s Památníkem padlých (dříve se této návsi říkalo „Pláteník“).

Brzy se však zjistilo, že školní nástavba byla šita příliš horkou jehlou, první patro nevydrželo nápor skotačících dětí, ve stropě a ve zdech se objevovaly trhliny a muselo se urychleně hledat náhradní řešení.

Obci byly nabídnuty k pronájmu nevyužité prostory v prvním patře obytné části panského pivovaru. Bylo ale jasné, že i toto je provizorní

řešení a padl návrh na výstavbu nové budovy školy z prostředků obce.

Ale kde na stavbu vzít? Padl návrh na vykoupení nájemců zahrádek a jiných obecních pozemků. Tento návrh tedy ve své podstatě předestíral možnost obětování dlouhodobých menších, ale pravidelných příjmů, za větší sumu peněz, získanou jednorázovým odprodejem těchto pozemků stávajícím nájemcům.

Učitel se přestěhoval do pivovaru, aby měl prozatímní školu po ruce. Správcem školy byl nejprve Josef Tichý a posléze, od začátku dubna 1875, se jím stal Rudolf Freudenberg.

O prázdninách byla do školy zakoupena nová tabule pro „krasopis“, několik dřevěných rámu bez skla pro názorné vyučování, opravila se okna a byla najmuty síly pro umytí podlahy a oken před začátkem školního roku. Škola byla připravena přijmout své žáky.

Ze všech těchto příprav je cítit důležitost, jakou naši předci založení školy v obci přikládali. A jak krátkozraké a hloupé byly, a někdy ještě jsou, snahy o zrušení malých vesnických škol.

Josef Hanuš s rodinou na zahradě školy - řídící učitel v Semíně v letech 1900 - 1918 (foto cca 1905)

Argumentováno je ekonomickými důvody. Jako by vše, co se týká peněz, nebylo otázkou priorit společnosti. Stejně jako se vždy najdou peníze na rozbité silnice, má-li přijet císař či prezident, stejně tak se najdou potřebné peníze na udržení vesnických škol, stačí jenom chtít a vyvíjet dostatečný tlak na ta správná a odpovědná místa státní správy. V dnešní době se takové činnosti neslušně říká „lobby“.

Při této příležitosti bych chtěl vzpomenout odvážnou a ve svém důsledku úspěšnou intervencí pana PhDr. Jaroslava Poláka, CSc., který se v polovině osmdesátých let dvacátého století na stránkách tehdy nejvlivnějšího periodika Rudé Právo postavil proti chystanému rušení malých vesnických škol a hlavně tedy v článku výslovně zmíněné školy semínské, protože ji jako malý chlapec, i když nebyl rodákem, navštěvoval a ve svém životě nepocítil, že by mu dala menší základní vzdělání než školy městské.

Následná diskuse na stránkách Rudého práva a vlna zvednutého zájmu o tuto problematiku pomohla pozastavit likvidaci vesnického školství. Bez tohoto, ve své době jistě odvážného činu bychom letos možná ani neměli co slavit.

Vraťme se zpět, na konec 19. století. Vedení velkostatku tehdy přišlo se zajímavým návrhem, který úvahám o stavbě školy dal nový impuls. Nabídlo obci bývalou „kontribučenskou“ sýpku, která nyní stála nevyužitá uprostřed obce k přestavbě na novou školu. A zdarma.

Tento velkorysý návrh nebyl až tak nezištný, velkostatek byl povinen na chod školy v obci pravidelně přispívat určitou částkou a tímto darem budovy, kterou již nepotřeboval, se této povinnosti elegantně, jak se na panstvo sluší, zbavil.

Nicméně, návrh byl na stole a obec ho samozřejmě velice ráda přijala. Bylo usneseno, že peníze potřebné k zahájení stavby si půjčí od Občanské záložny v Přelouči, zahájí přípravné práce a později bude ve stavbě pokračovat pomocí subvencí c. k. úřadů, protože jiné peníze k dispozici nejsou.

Stavba školy byla definitivně přidělena staviteli Brožovi za cenu 6 000 zlatých, dále přídavek 100 zlatých na svoz vápna, tedy celkem 6 100 zlatých, „které se ve lhůtách dle pokročilosti stavby vypláceti budou“, a to v říjnu 1878 první lhůta, druhá lhůta 1. prosince, třetí lhůta 15. března 1879, a čtvrtá lhůta při odevzdání stavby k užívání. Mezní termín dokončení stavby byl určen na 1. května 1879. Dozorcem stavby byl ustanoven starosta Josef Půlpán.

Při diskuzi o financování celého náročného úkolu navrhl radní Matěj Kalousek prodání jakéhosi „ruského“, nebo spíše „pruského losu“. Zápis je špatně čitelný. Podle mého názoru se nejspíše jedná o státní dluhopis, válečnou půjčku, kterou byly obce nuceny upisovat v době prusko-rakouských válek, popřípadě nějaký druh státní poukázky na náhradu škod způsobených obci touto válkou. Jinak řečeno....peníze se dávaly dohromady, jak to šlo. Také vám připadá, že se toho zase tak moc nezměnilo?

Dochoval se nám také seznam členů školní rady z té doby. Školní rada se scházela ve složení Rudolf Fraudenberg, učitel, František Krblich, farář, dále pan lesní Karel Fatr, jako dozorcí byli zvoleni Václav Fiala, Václav Chvojka, Václav Kurka, předsedou Josef Půlpán, starosta obce, a jako náhradníci byli jmenováni Václav Pokorný a Václav Křemenák.

Touto komisí byl projednáván návrh na rozšíření zdejší školy z jednotřídky na dvojtřídku. Důvodem bylo, že ve zdejší škole mohl působit pouze jeden učitel, ten však musel přecházet z jedné místnosti do druhé, protože v roce 1877 bylo v Semíně 133 (!) dětí školou povinných a v následujících pěti letech se předpokládal průměrný počet 124 žáků. Jak asi vypadalo takové vyučování ve třídě, kterou zrovna učitel opustil, aby mohl „zpacifikovat“ třídu druhou, si dovede jistě každý představit.

V pivovaru byla jedna místnost volná, v zamýšlené nové budově školy se také uvažovalo o

dvojtřídní škole, zbývalo tedy pouze celou věc urychlit a zažádat o dvojtřídku dříve, aby mohl být co nejdříve přijat druhý učitel. Tyto učitelovy argumenty členové rady jednohlasně uznali a odsouhlasili.

Dne 12. června 1879 oznámil stavitel Brož ukončení stavby školy a škola byla obci odevzdána. O měsíc a půl přetáhl termín, ale „vem to nešť“, neboť obec „na oplátku“ zůstala staviteli nějaké peníze dlužna. Podrobnosti uvedeny již nejsou, pravděpodobně byla později celá věc urovnána ke spokojenosti všech.

Ve škole se platilo školné a chudší rodiče podávali každoročně žádost o osvobození od placení školného. Pokud taková žádost byla schválena, školné za dotyčného žáka platila obec.

Do nové dvoutrídní školy nastoupilo 141 žáků. Dosavadní správce školy Rudolf Fraudenberg se stal řídicím učitelem a jako mladší učitel na zdejší škole působil Jan Štěpánek z Přelouče.

Pan nadlesní Josef Hübl v roce 1881 poskytl škole dar v hodnotě 50 zlatých, což nebylo málo. Peníze to ale prý nebyly, možná vycpaná zvěř, v minulosti panem nadlesním skolená, a pro názornost v školním kabinetě dodnes vystavená.

A v pivovare se zatím, již nerušen dupotem školních dětí, narodil sládkovi semínského pivovaru Aloisovi Gočárovi a jeho ženě syn Josef.

Ale to už je jiný příběh, jiná semínská pohádka.... ms

(podle knihy Miroslava Smolíka, „...až teplej bude...“, Semín 2008, autorsky upraveno)

Vzpomínání... paní Libuše Stráníkové

Nejkrásnější období v životě člověka je šťastně dětství - láskyplné období, které nás obohatí na celý život, vrátí nám sílu v těžkých chvílích a vzpomínky na dětství často zahojí šrámy v bolavé duši. Patřím mezi ty šťastné a vymazlené děti, které si dětství užily jako v bavlnce, opečovávané svými rodiči a prarodiči. Ráda vzpomínám, jak jsem bezstarostně hopsala po vesnici od jedné tety ke druhé, i do školy jsem občas zaskočila - neboť to bylo hned naproti a učil tam náš soused, strejda Šenk. Když mě jako čtyřletou vyfotil u nové prodejny, dostala jsem od něho svoje první foto s věnováním.

Taky si vzpomínám na den, kdy jsme se šli zapsat do školy. Já, která jsem měla tuto budoucí dávno prošmejděnou, jsem tu vystupovala oproti jiným naprosto bez zábran. Avšak s nástupem do školy přišly povinnosti a to bylo panečku překvapení, když strejda Šenk začal řídit - takhle jsem ho tedy neznala. A oslovení strejda, to už jsem taky musela vyškrtnout ze svého slovníku. Doma jsem sice prohlásila, že do školy už zítra nepůjdu, ale asi víte, jak to dopadlo. Radosti vystřídaly povinnosti a má svobodu milující povaha se musela přizpůsobit.

Všichni vzpomínáme, jak jsme svorně kleče-

li na stupínku, když jsme nadávali pozor, jak jsme dostali bambusovou rákoskou za špatně očištěné boty a na domácí vězení, když jsme zapomněli domácí úkol. Občas byla taky legrace - to když byl vyhlášen boj hadrovými koulemi, které nám musely povinně ušít maminky. Nebo při komediálních výstupech i v průběhu vyučování, neboť ředitel byl nejen výborný muzikant, ale i zapálený divadelní ochotník. Každý jsme hned po prvním roce docházky vyfasovali přezdívku. Mě oslovoval v dobrém rozmaru rampepurdou rampepurďáčkou, i když po většinu času jsem byla oslovována

Jaromír Šenk
ředitel a učitel školy v Semíně
v letech 1956 -1976

Libuše, což se mi velmi nelíbilo, protože doma mi takhle nikdo neříkal. Takový byl Jaromír Šenk. Buď byla legrace, nebo soustředěná práce.

Čas běžel a my jsme po třech letech postoupili do druhé třídy k paní učitelce Křemenákové. Tam bylo méně legrace, méně trestů, ale více povinností. Už jsme byli mazáci a na své spolužáky z první třídy jsme se koukali "z patra", přestože byla spousta akcí bylo společných. Vzpomínám na prázdninové

Foto 8. 5. 1960

*ma nemám brochu sláni...
Věře, nejum k uklidání:
hned u dídy konzumáka,
hned mě raw škola láiká;
v kabinetě hladim pláka.
Ja' jum holka nad luláka.*

*Sousedu Libuše Stráníkové 24. 5. 1960,
kdy v T. lodi pobyla po první celý den
soused*

Jaromír Šenk

požární hlídky, kdy jsme projížděli Semínem a museli hlídat místa, kde hrozil požár. Výsadou pátáků bylo sušení léčivých bylin na půdě školy. Sušili jsme jitrocel, hluchavku, černý bez a přitom jsme se tak trochu uležvali z vyučování. Všechno jednou končí. Do semínské školy jsme nastoupili v nadějných 60. letech a školu opustili v době ne příliš radostné. Vše už se v naší zemi odehrávalo pod přísným dozorem „velkého bratra“. Postoupili jsme do přeloučské „měšťanky“, jak se dříve říkalo druhému stupni.

A tady by mohlo také končit i moje vzpomínání, ale nekončíme vzpomínání na souseda Jaromíra Šenka.

Život šel dál. Skončila měšťanka a začalo studium na gymnáziu. Ale přesto jsem čas od času zaskočila do své staré semínské školy, vždyť to bylo přes silnici abych nasála tu atmosféru prvních školních let a vůni tabáku z ředitelovy špičky. Jednoho dne mě přivítal slovy plnými hořkosti. Byl přeřazen do druhé třídy, kde byl povinná výuka ruského jazyka a on rusky neuměl ani slovo. Trest za jeho neuvážené výroky. Bylo mi ho líto. Chvilí jsme spolu povídali a protože jsem v té době uměla rusky velice dobře, nabídla jsem mu svou pomoc. Docházela jsem na pravidelné konzultace, až jsme zvládli učivo RJ pro 4. a 5. třídu. Za tu dobu se z nás stali přátelé. Probírali jsme život ze všech stran. Ráda jsem poslouchala jeho historky. Občas své vyprávění trochu okořenil pepnými výrazy - byl to zkrátka vypravěč.

Naše cesty se rozdělili, když jsem se odstěhovala do Přelouče. Přestože jsem víkendy trávil v milovaném Semíně, zmizeli jsme si z očí. Jaromír se také odstěhoval. Vzpomínky zůstaly.

Do Semína jsem se vrátila až po dvaceti letech a to už ve škole působila zajatá sestava pod vedením paní ředitelky Věry Novotné. A mě tenkrát ani ve snu nenapadlo, že se vrátím zpátky do mateřské školy jako učitelka a budu společně s ředitelkou Hanou Tomáškovou připravovat to malé podhoubí pro vstup do naší staré, ale pořád krásné školy, která sice už není cítit tabákem, má však moderní vybavení, krásný interiér, který se v průběhu roku neustále mění. Vše je zkrátka jiné. Je jiná doba a také děti jsou jiné. Jediné, co zůstalo stejné v jakékoliv době a za jakéhokoliv režimu, jsou stohy písemností, neboť stále platí pravidlo - co je psáno, to je dáno. Bohužel nejen ve školství.

A tak ti naše milovaná semínská školo přeju do dalších let hlavně hodně dětí, trpělivé učitele a opečovávající obec ať ještě dlouhá léta sloužíš dalším generacím, které na tebe budou vzpomínat tak jako my.

Libuše Stráňáková

zastupitelka; předsedkyně kulturní komise

Sto dvacet let Sboru dobrovolných hasičů v Semíně 1894 - 2014

Dalším našim jubilem v roce kulatých výročí je Sbor dobrovolných hasičů, který byl v Semíně oficiálně založen 10. 6. 1894 na výzvu C.k. okresního hejtmanství v Pardubicích.

Vznik české, skutečně organizované požární ochrany se datuje do roku 1864. Vůbec prvním dobrovolným požárním sborem na našem území by požární sbor ve Velvarech.

Na konci 19. století byla stále většina obytných i hospodářských budov, zvláště na venkově, dřevěná a krytá doškovou střešou. „Červený kohout“, jak se tenkrát říkalo, sedal na střechy domů s železnou pravidelností a požár jednoho domu ohrožoval celou obec. Jistou roli v tlaku správních orgánů na vznik dobrovolných hasičských sborů jistě hrál i vliv nově vznikajících pojišťovacích ústavů, neboť se v té době začal projevovat zajímavý přírodní úkaz, že s počtem pojištěven stoupal i počet požárů. Sám si pamatuji na takové úsměvné úsloví, že prý „když nad Kolínem zahřmí, tak v Semíně hoří.“

Činnost hasičských sborů se již od svých počátků neomezovala pouze na likvidaci požárů a jejich prevenci, ale také na účinnou pomoc při přírodních kalamitách, jako byly rovněž časté záplavy tehdy ještě neregulovaných řek.

Jak již bylo řečeno, obec Semín založila svůj dobrovolný hasičský sbor v červnu 1894. Sbor měl 21 členů. Mezi jeho zakladateli byli Václav Chvojka, který byl zvolen jeho prvním předsedou, velitelem pak byl Antonín Slavík, podvelitelem František Kůrka, prvním jednatelem byl Václav Suchánek, pokladníkem Josef Tyl a dozorcem náčiní Josef Heřman

Za velmi krátkou dobu od svého založení se jim podařilo pořídit ruční stříkačku za koně s veškerým vybavením, výzbrojí a nutnou výstrojí. Finanční prostředky k pokrytí těchto nemalých nákladů získávali naši hasičští „otcové zakladatelé“ výtěžkem z rozsáhlé kulturní činnosti. V neposlední řadě též

finančními dary od pojišťoven, spořitelén a obce. Od roku 1936 byla používána při zásazích motorová stříkačka „SMEJKALKA“. V padesátých letech minulého století získali naši hasiči osobní vůz „PACKARD“ na dřevoplyn, který byl později upraven pro benzínový provoz.

V roce 1961 dostal náš sbor trofejní automobil „OMKA“ a později, v roce 1971, jako dar okresního národního výboru, novou stříkačku - „dvánáctku“ se škodováckým motorem. V roce 1973 byl našim hasičům předán vůz TATRA 705 tehdejním ministerstvem obrany. V roce 1990 pak získávají automobil „SAVIEN“, který slouží naší obci do dnešních dnů.

V roce 1992 pronajala obec místnímu Sboru dobrovolných hasičů Malou i Velkou Jalůvku, které jsou v naší obci přirozenými požárními nádržemi. Hasičský sbor tak získal za závazek údržby okolí těchto rybníků určitý zdroj přímů z chovu ryb.

Zásahů, které provedli hasiči za uplynulá období bylo bezpočet, zejména v poslední době při požárech lesa. K práci hasičů samozřejmě patří též nácviky na soutěže, školení, zajišťování protipožární prevence a účast na společenských akcích obce.

V běhu let od založení sboru až do dnešních dnů se v řadách členů vystřídalo nespočet našich spoluobčanů, kteří svojí nezištnou prací přispěli nejenom k záchraně majetků svých sousedů, ale i svojí brigádnickou činností pomáhají obecnímu úřadu při plnění jeho úkolů. Členové SDH byli již od svého založení tou složkou, která výrazně určovala kulturní a spo-

lečenský život obce a proto jim popřejme k letošnímu kulatému výročí mnoho sil, energie a hlavně úspěchů v získávání mladých následovníků slavné historie semínských hasičů, tak aby udrželi vysoko nasazenou laťku svých dávných i nedávných předchůdců.

(na základě referátu pana Františka Kůrky ke 100. výročí vzniku SDH v Semíně upravil a zpracoval Miroslav Smolík)

Program oslav 120. výročí založení SDH

21. 6. 2014 V AREÁLU „NA DOLÍKU“

12:00 - 12:30 hod. - příjezd - prezentace

12:30 - 13:00 hod. - ocenění členů SDH

13:00 - 13:15 hod. - nástup, seznámení
se soutěží

13:30 - zahájení soutěže

17:00 - předpokládáný konec soutěže

Doprovodný program

14:00 - zahájení Dětského dne

OBČERSTVENÍ ZAJIŠTĚNO

Jak jsme slavili dříve... aneb „Bejvávalo“

Pokládám za vhodné v této době oslav se s Vámi podělit o vzpomínky, jak se významná výročí obce, semínské školství a místních spolků organizovala a slavila a dávala jim v minulých letech důležitost a důstojnost. Tak tedy... ano, pojďte se mnou zavzpomínat na to, jak bejvávalo.

Od roku 1989 se tyto oslavy konají v pětiletých cyklech. Každé období se nese ve znamení určité významnosti či události. Tak například v červnu 1989 byly oslavy významné tím, že obec slavila své 650. výročí založení, základní škola 115 let svého trvání, sbor dobrovolných hasičů 95 let, tělovýchovná jednota 70 let.

V tomto roce byly v květnu zahájeny stavební práce hospody Na Haldě. Na oslavy byly pozváni semínští rodáci a vzpomínám, že se průvodu obcí 1. června a následném setkání ve sportovním areálu sešlo okolo jednoho tisíce občanů. Vykonával jsem v té době funkci tajemníka MNV, organizačně se na akci podílel a měl jsem možnost před těmito účastníky vysoutipit se zdravici.

Velká účast občanů byla i druhý den na myslivecké chatě, kde byly přítomni významné osobnosti z politického a kulturního života, včetně zástupců obce Lidice v čele s místopředsedkyní ČNR Marií Jarošovou, která mimo jiné jako dítě a jedna z mála přežila smutné lidické události. Obec Semín udržovala s obcí Lidice v předchozích letech na všech úrovních spolupráci a kamarádské vztahy.

První den oslav byl zahájen setkáním sportovců ve sportovním areálu, kde byla uskutečněna beseda s významnými hosty jako byl předseda Českého fotbalového svazu Dr. Kořínek, hokejoví reprezentanti pan Jiroutek, Martinec a Šťastný. Besedu komentoval náš dlouholetý kamarád šéfredaktor tehdejšího týdeníku Zář pan Bohuslav Jasanský, František Karlík a Zdeněk Vosáhlho. Při příležitosti tohoto výročí byla vydána publikace o historii obce a zhotoveny pohlednice, jejichž motiv se v různých variantách využívá dodnes.

Jak ten čas postupně plynul, nezapomnělo se na oslavy v roce 1994, 1999, 2004, které byly také na vysoké úrovni a u roku 2009 se opět zastavím. Tyto oslavy byly tehdejším zastupitelstvem a ostatními zástupci organizátorů pojaty jako komplex akcí od 17. do 28. června 2009. Tento rok byl mimo jiné významný i tím, že obec získala ocenění na úrovni kraje v soutěži „Vesnice roku a dokončovala se investiční akce „Splašková kanalizace a čistírna odpadních vod v Semín“.

17. června započaly oslavy položením věnce k památníku padlých, pokračovaly veřejným zasedáním obecního zastupitelstva na které navázala velice zdařená beseda o historii a rodácích obce za velké

účasti občanů, kterou se svými hosty měl v režii pan Miroslav Smolík, který zároveň při této příležitosti představil svoji knihu „Až teplejc bude“.

20. června se uskutečnilo mezinárodní mistrovství ČR mládeže v lovu ryb udicí – přivlačí v revíru Polábek a od 12.00 hodin soutěž v požárním útoku v areálu TJ Sokol za účasti několika dobrovolných hasičských sborů a účasti vrcholového okresního vedení této organizace a příslušných obcí.

21. června se uskutečnilo sportovní odpoledne – fotbalová utkání staré gardy, dorostu a mužstva dospělých.

27. června proběhlo odhalení pamětní desky rodáka V. Chvojky, za přítomnosti přátel z Ukrajiny, starosty vesničky Chalepja nedaleko Kyjeva, kde pan Chvojka během práce na archeologických vykopávkách žil a dále ředitele muzea v Kyjevě, Michaila Videjka. Pokračovalo kulturní odpoledne u hospody „Na Haldě“, den otevřených dveří základní školy (výstava starých učebnic a školských pomůcek, kronik obce a spolků). Akce byla velice dobře organizována Mgr. Novotnou, Mgr. Smolíkovicou a pí. Nebřenskou. Probíhaly projíždky po obci se spřežením kladrubských běloušů, vystoupením žáků základní školy, hudby Pernštejnka Pardubice a taneční skupiny She-pot Chlumec nad Cidlinou, od 19.00 hodin se konala taneční zábava ve sportovním areálu TJ Sokol.

28. červen ožil opět sportem a to dopoledním turnajem v kopané mužstev dorostu pod vedením pánů Bohuslava Devery, Luboše Pokorného a ing. Milana Bartáka. Tímto turnajem vyvrcholila jejich jedenáctiletá práce v mládežnické kopané v Semíně.

Od 14.00 hodin se konal dětský den pod patronací kulturní komise obecního úřadu a zároveň pokračoval turnaj v kopané mužstev dospělých pod vedením výboru TJ Sokol Semín.

Od 15.00 hodin se konala pouťová mše svatá v místním kostele, kterou pomáhala organizovat paní Jana Nováková.

Nikdy není nic zadarmo, to je staré pravidlo a co se za ním skrývá? Obětavá spolupráce jednotlivců, organizační schopnosti a potřeba finančních prostředků. Na tuto akci bylo zajištěno z mimorozpočtových prostředků obce 110 000,- Kč. Ty byly využity především na opravu fasády hasičské zbrojnice, obecního úřadu, základní školy, pomníku před hasičskou zbrojnicí, opravu a nátěru oplocení u obecního úřadu, základní školy, na úpravu prostranství před základní školou včetně zabudování stolů, lavic a květinové výzdoby obce. Dále byly z těchto prostředků financovány přímé náklady na zajištění společenských a kulturních akcí a propagačních materiálů v rámci těchto oslav.

Touto cestou bych chtěl poděkovat i těm nejménovaným, kteří svojí upřímnou a nezištnou pomocí přispěli dobré věci.

Tak bejvávalo.

Ing. Milan Barták
zastupitel obce

Ples MDŽ

8. března vyšlo letos na sobotu, a tak se pět semínských žen rozhodlo tento svátek vesele oslavit a zakončit tak i plesovou sezónu v obci. I když se svátek slaví na počest stávky newyorských švadlen v roce 1908, ples byl v tomto roce zasazen s troškou recese do dob socialistických veselí, které paradoxně tomuto celosvětově uznávanému svátku nejvíce ublížily.

Plesu předcházelo posezení žen, kde byl servírován zákusek a káva, ženám byla také předána květina pro radost i přáníčka vyrobená ve spolupráci s mateřskou školkou v Semíně. Hlavní večerní program byl pečlivě připraven včetně bohatého pohoštění, welcome drinku, krásně zabalené, ale hlavně hodnotné tomboly. Celý večer provázela dobrou náladu a tanec country-rocková skupina Povodeň.

Celý výtěžek tohoto plesu věnovaly organizátorky na pronájem skákacího hradu pro děti na Dětský den v Semíně, pro potřeby mateřské školky i základní školy v Semíně a na odpolední pohoštění žen na myslivně.

Takto náročnou akci by nebylo možné zvládnout bez mnoha sponzorů, kterým velmi děkujeme, a samozřejmě bez podpory manželů, kteří podali pomocnou ruku tehdy, když bylo potřeba.

Příští rok se bude slavit znovu v sobotu 7.3.2015. Na přípravu bude ještě více času, takže bude připraveno nové téma plesu, pánská obsluha a mnoho dalších překvapení. Výtěžek plesu bude opět věnován semínským dětem, jak jinak.

Daniela Ficencová

foto Daniela Ficencová

Semínský zpravodaj
čtvrtletník číslo 2 ročník IV.
náklad 220 ks
vyšlo dne 5.6.2014 v Semíně
vydavatel Obecní úřad Semín
Semín 138, 535 01 Přelouč
IČ 00274224

Odpovědný redaktor Miroslav Smolík
Za obsah článků zodpovídá autor článku.
Evidováno MK ČR dne 17.2.2011
evidenční číslo MK ČR E20024
Vytiskla Tiskárna Lukáš Sobotka
Budovatelů 361, Rečany nad Labem
Neprodejné

Seznamte se se sběrnými prostředky

Když jste se rozhodli vybavit domácnost novými spotřebiči a zbavit se starých, určitě už jste se se sběrnými prostředky společnosti ELEKTROWIN setkali.

Různé typy vyřazeného elektrického potřeby potřebují na své cestě k ekologické recyklaci různé zacházení. Jinak vypadá manipulace s lednicemi a pračkami, jinak s rychlovarnými konvicemi nebo fény.

Jiné podmínky má navíc ke své práci obsluha sběrného dvora, jiné zase zaměstnanci svozové firmy, kteří přijedou vyprázdnit kontejner na drobné elektro umístěný na ulici.

Tomu jsou přizpůsobeny různé typy sběrných prostředků, které postupně vyvinul kolektivní systém ELEKTROWIN. WINTEJNER

Na sběrných dvorech obcí a měst se stále častěji setkáte s velkoobjemovým kontejnerem, kterému se říká WINTEJNER. Je zastřešený a uzamykatelný, takže odolá i případnému nájezdu nenechavců, kteří by překonali oplocení sběrného dvora. Velké spotřebiče, jako jsou lednice, se v něm ukládají odděleně od ostatních. Jeho kapacita je zhruba 40 m³.

Malý kontejner

Ve městech a obcích rozmisťuje ELEKTROWIN malé kontejnery červené barvy na malé spotřebiče. Právě ty lidé zatím ještě občas vyhazovali do obyčejných popelnic. Kontejnery jsou navrženy a vyrobeny tak, aby se do nich vešly právě jen spotřebiče velikosti rychlovarné konvice a podobných domácích pomocníků. Také jejich kapacita je podstatně menší – vejde se do nich zhruba 0,25 m³. To představuje kolem 30 fénů, kávovarů nebo žehliček, případně 6-8 vysavačů či mikrovlnek.

Sběrné nádoby

U prodejců elektrického potřeby nebo při různých akcích ELEKTROWINu jste se v minulosti mohli setkávat a stále ještě možná setkáváte se sběrnými nádobami obsahujícími vyměnitelný bag. Pokud do nich odložíte svůj spotřebič, máte rovněž záruku, že se dostane k ekologické recyklaci v odborném zpracovatelském závodě.

„Prodejny postupně vybavujeme sběrnými prostředky, abychom s předstihem zajistili plnění povinnosti sběru drobných spotřebičů na prodejních plochách bez ohledu na nákup nových. Od února 2014 totiž musejí všichni obchodníci s prodejní plochou vyhrazenou pro prodej elektrického potřeby 400 m² a větší zdarma odebírat malé spotřebiče, jejichž žádný rozměr nepřesahuje 25 cm, aniž to podmiňují nákupem nových.“

INZERÁT:

**NABÍZÍM 8 KS ŽELEZOBETONOVÝCH
ZÁKRYTOVÝCH DESEK 30 x 10 x 240 CM
CENA DOHODOU
KONEČNÝ, SEMÍN 43 (U LABE)
TEL: 602 354 474**

